

Tazatel: To je pak taková ta odměna za všechno to, třeba trápení co nastává jinde. Ještě teda jedna věc, vyloženě k té výuce, nebo spíš k tobě - myslíš, že jsi spíš takový přísnější nebo přátelštější typ?

Učitelka Dita: No já si myslím, že spíš kamarád. Občas se mně stalo, že jsem musela fakt jako vyloženě zařvat v té třídě, a přistihla jsem se, že jakoby sama sebe sleduju a že mně to přišlo na sobě samotné, protože vím, že tak nejednám, že mně to není úplně nejpříjemnější takovéhle jednání, takže mně to přišlo až komické, co teda dělám, jak se chovám.

Tazatel: A když třeba ty holky tak nějak, já nevím, si třeba povídají a nejsou úplně zatažené do té hodiny, pak si to napíšíou všechno, to jako jo, ale že třeba vyloženě se nehlásí nebo nevykřikují ty odpovědi, snažíš se je nějak zapojit, nebo to prostě necháváš na nich?

Učitelka Dita: Snažím. Snažím se je zapojit nebo jim i nějak jako naznačit, že teda by měli dávat pozor, ať to z toho trošku něco mají. To už jsme tady měli, milionkrát to rozebírali, oni i to sami přiznají. Já přijdu domů a já vůbec nevím prostě, co jsme v té škole dělali, co jsme v těch hodinách dělali, něco se naučím ze sešitu a vůbec jako nevím, co se učím. A já říkám, a nebylo by lepší, prostě v té hodině sedět, dávat pozor, vnímat to a potom si tu práci ušetřit a nebudete muset celý odpoledne sedět nad učením a učit se nazpaměť něco, čemu nerozumíte a co vlastně vůbec ani nevíte, že jste dělali?